

PROKOFJEV MAGYARORSZÁGON

Hetven évvel ezelőtt, 1891. április 23-án született századunk legjelentősebb zeneszerző-egyéniségeinek egyike, Szergej Szergejevics Prokofjev. Művei ma már sikerszámként szerepelnek a hangversenyműsorokon világszerte. Népszerűségére jellemző, hogy nálunk kevésbé ismert előadóművészek azzal a biztos tudattal választanak Prokofjev műveiből bemutatkozó hangversenyükre, hogy megnyerik vele a közönség tetszését. A most folyó évadban Prokofjev a legtöbbet játszott modern külföldi zeneszerző Budapesten, 1961 március közepéig 10 művét adták elő, s nem holmi könnyed apróságokat, hanem súlyos, nagyszabású alkotásokat. A magyarországi Prokofjev-kultusz nem mai keletű. A 20-as években Dohnányi Ernő mutatta be a Filharmónikusokkal a „Három narancs szerelme”-szvitet, I. Hegedűversenyét pedig Szigeti József játszotta. Kisebb zongoradarabjai is ismertek voltak már ebben az időben.

Prokofjev, saját műveinek kiváló propagátora, a virtuóz zongoraművész és ragyogó karmester a 30-as években három alkalommal koncertezett Budapesten. A Rózsavölgyi hangversenyrendező vállalat meghívására 1931. március 21-én mutatkozott be fővárosunk közönségének. Saját művei közül a II. Szonáta (d-moll op. 14. a), a Toccata (Op. 2), a Vision fugitive (Op. 22. No. 16), a Prélude, a Fragment du Divertissement (Op. 43), a Gavotte (Op. 25) és az op. 2. No. 3. Etüd szerepelt a műsoron, azonkívül Buxtehude d-moll preludiumának és fugájának, valamint Schubert keringőinek Prokofjev-készítette átíratát. Ezenkívül a „Kiállítás képei”-ből játszott négy tételt: az első Promenádot, a Bydlo-t, a Goldberger Samuel és Smüle c. részt és a Csirkék tánca a tojáshélyban tételt. Ezen a hangversenyen a zeneszerző felesége, Lina Llubera énekesnő működött közre, s a többi között Prokofjev Plainte és Les aubiers című orosz népdalfeldolgozásait is énekelte. Az eseményt teljes egészében közvetítette a rádió, ami abban az időben még nem volt bevett szokás.

Az első budapesti hangverseny nagy sikerrel járt, a közönség — ezt szinte valamennyi kritika rögzíti — hatalmas ünneplésben részesítette a vendégművészt. Felesége indiszponáltan állt a pódiumra, ezt a közönség és a sajtó tudomásul vette, s az utóbbi annál nagyobb figyelemmel fordult a zeneszerző felé. Tóth Aladár bírálatából idézünk: „Prokofjev Szergej a mai orosz zeneszerzésnek Sztravinszkij mellett kétségkívül legkimagaslóbb alakja. Ő is igen ötletes, rendkívül biztoskezü mesterember, akárcsak Sztravinszkij, de szerényebb. Sztravinszkij ... hamarabb aklimatizálódott az „épatant” hatásokra ugyancsak fogékony Párizshoz. Prokofjev Párizsban sem lett franciább, mint

Prokofjev első budapesti vendégszereplése zeneszerző- és előadóművészetének legteljesebb diadalát jelentette, egyaránt elismerte a közönség és a kritika. „... A sajtóban azonban nem kapott kellő teret a hírneves szerző budapesti fellépése. Pedig, ha ebben az időben művészeti világnagyság érkezett Budapestre — aki esetleg nem is volt Prokofjev mértékével mérhető — előzetes beharangozó riportok sora hívta fel a közönség figyelmét a várható eseményre. Az ilyen beszámolókból nem hiányoztak még a nyilvánosság elé éppen nem tartozó, intim vonatkozások sem. Most nem így történt. Prokofjev jöveteléről mélyen hallgatott a sajtó. Az első alkalommal csaknemhogy »inkognitóban« járt nálunk. Sajtófogadás sem volt. Prokofjev sikerét csak kelletlenül vették tudomásul és a mellette kiálló kritikusok recenzióit — a napihírek sorába, az időjárás és a vízállásjelentések közé tördelték...»⁶

Szergej Prokofjev második budapesti hangversenyét 1934 januárjára tervezték, „noha már a hangversenyeit hirdető plakátok is megjelentek, impresszáriója közölte velünk, hogy utazási nehézségek miatt a hangversenyt le kell mondania...»⁷ A hangverseny a Filharmóniai Társaság bérletében szerepelt, s a következő évben, 1935. január hetedikén zajlott le, a megelőző nap délelőttjén — az akkori szokásnak megfelelően — nyilvános főpróba volt. A hangverseny első felében Rékai Nándor Beethoven Athén romjai nyitányát és Haydn D-dúr szimfóniáját (mit dem Hornsignal) vezényelte. Prokofjev az est második részében III. zongoraversenyét játszotta, majd a „Chout” című balettjéből készült szvitet vezényelte. A Magyar Rádió Budapest I. hullámhosszán közvetítette a hangversenyt.

Második budapesti szereplését a sajtó is nagyobb figyelemmel kísérte, a kritikák a lapok kulturális rovatában láttak napvilágot, s ekkor sajtókonferenciát is tartottak. Íme, Prokofjev nyilatkozata: „Most heteken keresztül Tajrov moszkvai kamaraszínházában dolgoztam. Az Egyiptomi éjszakák január 11-iki bemutatóját készítettük elő. Tajrov ezt a művet Shaw, Puskin és Shakespeare műveiből állította össze olyképpen, hogy az első felvonás Shaw Caesar és Cleopátrájának, a második felvonás Puskin Szép Cleopatra című művének, a harmadik felvonás pedig Shakespeare Antonius és Cleopátrájának összesűrített kivonata. A mű egységessé tétele nagyvonalú zenét kívánt ezt a zenét én komponáltam. Az egész darabon végigvonuló zene s benne a folyton megisméltető Cleopatra-motívum köti össze szervesen a három felvonás cselekményét.

Moszkvában nagy zenei élet van. A hangversenytermek állandóan tele vannak. Magyar komponisták közül különösen Bartók Bélát kultiválják. Nagy sikert aratott Moszkvában a fiatal Sebestyén György. Saljapin és Rachmaninov indexen vannak, ők nem térhetnek vissza Oroszországba. Én évente egy-két hónapot töltök Oroszországban, a többi idő legnagyobb részét Párizsban töltöm.

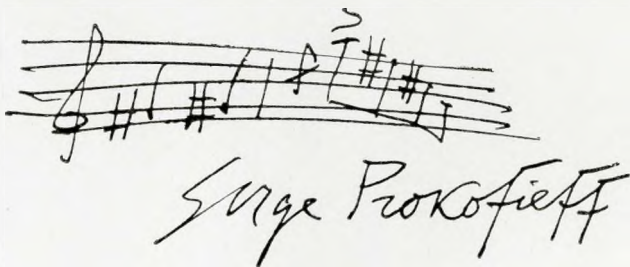
Eddig három operát komponáltam. Közülök a Három narancs-nak volt a legnagyobb sikere. Sok zongoraművet, balettet, két szimfóniát, három zongoraversenyt, egy hegedűversenyt kamaraműveket és dalokat írtam. Most

⁶ Somogyi Vilmos: Szergej Prokofjev Budapesten. Muzsika II. évf. 7. sz. 1959. július. 29. l.

⁷ Kun Imre: Harminc év művészek között. Zeneműkiadó Vállalat, Budapest, 1960.

*Prokofjev, Kerpely Jenő és Országh Tivadar társaságában
(Országh Tivadar tulajdona)*

Prokofjev aláírása (Dr. Karczag György tulajdona)

egy gordonkaversenyen és egy zenekari művemen dolgozom. Hegedűversenyem legjobb interpretátorának a magyar Szigeti Józsefet tartom, aki ezt a művet már Budapesten is bemutatta. Budapesten különben én is jártam már három évvel ezelőtt. Zongoráztam és feleségem a dalaimat énekelte. [A riporter nyilván félreérthette Prokofjev szavait, mert négy évvel ezelőtt járt először nálunk, felesége pedig nemcsak az ő dalait énekelte B. J.]

Vasárnap délelőtt és hétfőn este dirigálok Chout című balettem zenéjéből készült szvitemet és játszom Harmadik zongoraversenyem magánszólamát, a filharmónikusok hangversenyén. Boldog vagyok, hogy azzal a kiváló zenekarral hangversenyezhetem, amelyről művészkollégáimtól csak dicséretet hallottam.”⁸

Ekkor Prokofjev — mint nyilatkozatából is kiderül — már szovjet állampolgárként látogatott el hozzánk. A közönséget és a kritikusok többségét cseppet sem zavarta ez, de a bírálatokba ekkor már disszonáns hangok is vegyültek. A klerikális Új Nemzedék kritikusa a többi között a következőket írta: „... Soha nem láttunk még a zengő zongora mellett ilyen szenttelen »robotembert«. Mintha egy csőbútor ülne le a zongora mellé és egy titokzatos gépezet segítségével, ugyancsak gépi tökéletességgel, gépi tévedhetetlenséggel és gépi szenttelenséggel játszana... Ő maga az új tárgyilagosság a zongoránál, »sachlich«, mint azok a kartonskatulyaházak, amelyekkel elcsúfítják a várost. Prokofieff Moszkvából jött. Nem akarjuk minden oroszban föltételezni a meggyőződéses bolsevikit — Prokofieff egyébként ideje jelentékeny részét Párizsban és Amerikában tölti —, de azért mégis meg kell állapítanunk, hogy ebben az abszolút fegyelmezett, lélektelen, száraz, gép-szerűen pontos zongora-matematikusan a bolsevizmus szellemtelen szellemisége, a bolsevizmus minden szépség nélkül való, rideg, érzelmetlen és egyéniség nélküli világa fejeződik ki. Prokofieff mint karmester is csak mechanikus, akár a zongora mellett. Egyébként saját versenyművét adta elő. Valami gyótró gépi zakatolás van benne...”⁹ Ha nem is ennyire durván, de hasonló értelemben nyilatkozik az „A Zene” recenzense is: „... Gépszerűen dübörgő ritmusai, toporzékoló, sokszor jazz-ízű ritmusorgiái annyira elkábítják, transzba ejtik a hallgatót, hogy észre sem veszi, mennyire tartalmatlan, üres, semmitmondóan jelentéktelen mindez, amit csillogó orkeszterszervirozás káprázatában hall. Kétségtelen, hogy van valami vad óserő úgy a bemutatott harmadik versenyműben, mint a Chout című balettjének epizódjaiban, de ez a szuiundián-hangulat csak tíz percig érdekel igazán, aztán fásultság vesz erőt a közönségen...”¹⁰ Azt hiszem Prokofjev Szovjetunióba való visszatérte és a fenti ízléstelen, dühös támadások között nyilvánvaló az összefüggés.

Tóth Aladár kritikája sem egyértelműen elismerő, de szavait nem politikai ellenségeskedés, hanem művészi meggyőződés fűti: „... A legtöbb banális zenei anyag érdekes pózokba öltözik; a hallgató egy ideig bámulja a bravuros pozitúrákat, de azután rájön, hogy ez a muzsika nem is tudna rendesen, természetesen a lábán járni. A ma bemutatott két újdonság is ennek az egyoldalú bravúrnak benyomását keltette. A zongoraverseny »érdekesebb«,

⁸ Pesti Napló 1935. január 5.

⁹ Új Nemzedék 1935. január 9. B.

¹⁰ A Zene XVI. évf. 1934–35. 9. szám 1935. január 15. 139. 1. dr. L. H. (Összefoglaló kritika 1934 nov.-dec.-ről és 1935 jan. elejéről)

a szvit »normálisabb«, azaz közelebb esik a muzsika főútvonalához. De Prokofjev sokkal tehetségesebben mozog a mellékösvényeken, mint a főútvonalakon. Ez jellemző pompás zongorajátékát is: hihetetlen technikai és muzikális fölényrel oldja meg a legraffináltabb feladatokat, de azért egy Bach-preludiumot nem mernék nyugodt lélekkel rá bízni. Ami azonban ezt a zeneszerzőt mégis rokonszenves jelenséggé teszi, az a feltétlen meggyőződésessége és az az őszinte alázat és szerénység, mellyel külön művészi ideáljait a lelkiismeretes mesterember komolyságával realizálja...¹¹

Lányi Viktor nagy elismeréssel ír a III. zongoraversenyről, a „Chout” balettszvit viszont nem nyerte meg tetszését: „Félelmetes ritmikai és dinamikai mutatvány hatását tette ránk a zeneszerző előadásában most bemutatott zongorakoncert, amely egyébként a legjobb oldaláról mutatta be Prokofjev zeneszerzői képességeit. Egészséges verbő, muzsika, erősen hajlik az atonális (!) irányzat felé. Ami leleményét illeti, nemigen születhetett volna meg Stravinszky- és Bartók-előzmények nélkül. De őszinte megnyilatkozás, s mint ilyen, nagyon rokonszenves. Az első rész kemény és következetes motívumszövése, a másodikban a variációs-technika változatos finomsága, a harmadiknak csiklandós humor és forró érzékiség közt váltakozó hangulatvilága a kísérletezés aggályain könnyűszerrel túllendült, friss és bátor tehetség kirobbanó erejével győz meg. Kevesebb jót tudunk mondani a másik Prokofjev-újdonságról. A „Chout” című bohócbalett zenéjéből összeállított suite — egy-két önmagában is tetszetős ötletet leszámítva — színpad nélkül, mint szárazra vetett hal ficánkol Prokofjev zenekarán, amely ebben a műben még a versenymű orchesterszíneinek elevenségét és muzikális egységét is nélkülözi. A szerző nyugodt, fölényes vezénylete sem tudta sikerre vinni a problematikus értékű balett-suitet...¹² Otlík Pálma véleménye azonos Lányi Viktoréval: „... A zongoraverseny... főcélja nyilvánvalóan az, hogy az előadó virtuozitását csillogtassa. A koncertáló szólam tökéletes zongoraszerű, de mint ilyen, megdöbbenítő feladatot ró az előadóra. Prokofieff fölényesen siklott át mindazokon a zátonyokon, amelyeken más — még mindig elsőrendű pianisták — talán megakadtak volna. Hallatlanul ügyes, könnyed és rugalmas játéka éppúgy jellemzi őt magát, mint kompozícióit. Olyan, mint a fanyar pezsgő: szárazon gyöngyöző, ragyogó és tele van vitalitással. Mint pianistának olyan sikere volt, hogy ráadást kellett játszania. A ráadás: »Suggestion diabolique« című 4. opusza, a maga rövidségében tartalmazza mindazokat a nehézségeket, amelyeket a háromtétéles zongoraverseny...” A „Chout” balettszvitről megállapítja: „Mindez nem látszik többnek a jó szaloncsevegő kissé felszínes csevegésénél, amelyből nehéz a mélyebb tartalmat ki-hámozni...¹³

Idézet Spitzer Pál kritikájából: „Prokofjev korunk leginkább magávalragadó vezető egyéniségeinek egyike. Ennek a világhírű balettegyüttesnek [Prokofjev több balettet írt Dzagilev társulatának] nagy sikerrel író zeneszerzőnek műveit hallgatva mindenki előtt világossá válik, hogy itt kézzelfogható programzenéről, a legsikerültebb programzenéről van szó. Még

¹¹ Pesti Napló 1935. január 8. Filharmonikus hangverseny (T-th)

¹² Pesti Hírlap, 1935. január 8. Filharmoniai hangverseny. Iv.

¹³ Budapesti Hírlap, 1935. január 8. (Op.)

Koncert nagy zongorabérlet

Szerdán, 1936. évi február hó 26.-án,
este 8 órakor a Vigadóban

17

Prokofieff Szergej
szerzői és zongoruestje

KERPELY JENŐ   ORSZÁGH TIVADAR
(gordonka)   közreműködésével   (hegedű)

(Zongorabérlet VII. est.)

Rendező a "KONCERT" hangversenyvállalat Rt. IV. Váci-u. 23
Telefon: 88-4-64 és 83-3-09

Á R A 3 0 F I L L É R

Prokofjev szerz

M Ū S O R :

1. Ballade op. 15. gordonkára és zongorára
2. Andante op. 29.
10 Visions fugit ves op. 22.
3. Paysage op. 59.
I. Gavotte op. 12.

S Z Ū N E T

4. Mélodies op. 35 bis hegedűre és zongorára
No. 1., 2., 4., 5.
5. III. szonatina op. 59.
Etüd op. 52.
Két gavotte op. 25. és 32.
Nagyanyó mesél op. 31. No. 3.
Suggestion diabolique op. 4.

FEINWAY & SONS (New-York—Hamburg) hangversenyzór
a KOHN ALBERT cég (IV. Bécsi-u. 3.) szállította

ott is, ahol a hangok alatt nincs szöveg, mint például a zongoraversenyekben, amelyek közül most a harmadikat hallhattuk. Könnyedén olvadnak itt az igéző hangszínek, sokat sejtető harmóniak és megdöbbenő ritmusok színes, de logikus szövedékké. A modern zene mostohagyermeké, a dallam, Prokofjev-nél szerencsére dédelgetett kedvenc. Igen, itt elevenen buzog a dallamforrás, és nem vész el mindjárt a homokban. A dallam nem jelzés, amely gyorsan eltűnik, mert Prokofjev ugyancsak érti a melodikus szál továbbvezetését. Vízeseként ömlik a zongoraverseny vakító virtuozitása. A nagy orosz változások utáni években ez a mű talán még merész újításnak tűnt volna... Ma azonban a zenében nem teljesen járatos emberek is mindjárt első hallásra megérthetik és nem modernségén, hanem zsenialitásán döbbennek meg...¹⁴

„A következő évadban, éspedig 1936. február 26-án ismét Budapesten hangversenyezett Prokofjev. Két nappal előbb érkezett Budapestre, hogy legyen ideje kamaramuzsikáló partnereivel: Kerpely Jenővel és Országh Tivadarral próbálni...¹⁵ Ez alkalommal, a magyar közönséggel való utolsó személyes találkozásakor, Prokofjev kizárólag saját műveit játszotta. A Vigadóban rendezett szerzői est műsora a következő volt: Ballade (Op. 15) Kerpely Jenővel, Andante (Op. 29), 10 Visions fugitives (Op. 22), Paysage (Op. 59), I. Gavotte (Op. 12), Mélodies (Op. 35. No. 1, 2, 4, 5), Országh Tivadarral, III. szonatina (Op. 59), Etüd (Op. 52), Két gavotte (Op. 25 és 32), Nagyanyó meséi (Op. 31. No. 3) és Suggestion diabolique (Op. 4).

Országh Tivadar így emlékszik vissza az emlékezetes hangversenyre: „Kun Imre, a Koncert hangversenyrendező vállalat igazgatója, felszólított, hogy Prokofjev közelgő szerzői estjén működjem közre, a zeneszerző kíséretével játszsam el a „Mélodies”-sorozat négy darabját. Nagy megtiszteltetés volt ez akkor számomra és természetesen örömmel vállalkoztam rá. Prokofjev rendkívül kellemes partner volt. két próbát tartottunk, de már az elsőn rendben ment minden. A nagysikerű est után együtt vacsoráztunk. Prokofjev fesztelen társalgás közben az iránt érdeklődött, hogyan élek, mit csinálók. Én akkoriban igen nehéz körülmények között éltem, óradíjas tanára voltam a Zeneakadémiának és a családfenntartás gondjai neheztedek rám. Prokofjev megjegyezte, hogy a Szovjetunióban igen jól élnek a művészek és felvetette, nem akarok-e hosszabb időre náluk megtelepedni, mert ebben szívesen segítségre lenne. Én akkor családi körülményeimnél fogva nem mehettam, de Prokofjev kedvessége mély benyomással volt rám.”

Ez a hangverseny sem volt kisebb sikerű, mint az előző kettő. Ismét idézünk a kritikákból. Ottlik Pálma: „... A műsor, amelyen régi és újabb művei váltakoztak, érdekes képet adott Prokofieff egyéniségéről és annak művészi útjáról. Az alacsonyabb opus-számokkal jelzett darabok — első sorban a gordonkára és zongorára írt ballada és a Visions fugitives címmel összefoglalt zongoradarabsorozat — a francia impresszionizmus hatását tükrözi. A későbbiek, például a III. szonatina és a „Paysage” neoklasszikus stílusú. Az utóbbiban a kristályosan gyöngyöző témák tisztán kirajzolt vona-

¹⁴ Pester Lloyd Morgenblatt 8. Januar 1935. Serge Prokofieff mit den Budapester Philharmonikern P. 5.

¹⁵ Kun Imre I. m. 102. l.

lai valóban képszerűen hatnak. A vizuális elemeknek hangképbe való át-képzése különben is egyik jellemző vonása Prokofieffnek. Valószínűleg innen van fogékonysága a Debussy- és Ravel-szerű zenei festmények iránt. Ezek a hatások azonban inkább külsőségesek voltak nála, mint egyéniségformálók. Prokofieffnek megvan a maga határozott, önálló lénye, amely az alkotás anyagát önmagából meríti. Ez az egyéniség fiatalos erőtlől duzzadó természetes és közvetlen, sőt néha fiúsan naív, különösen groteszk fintorai-ban, amelyen például az op. 12 Gavotte. Van azonban lírai oldala is. Ez főleg a dallamvonalak előkelő és kifejező szépségében nyilatkozik meg, mint a balladában, vagy a hegedű-zongorára írt „Mélodies”-sorozatban. Jellemző azonban, hogy az álmodó hangulatú dallamok is legtöbbször kemény, szag-gatott, fanyarízú harmóniákkal kapcsolódnak. De a legfontosabb, a mű lelke mindenütt: a ritmus. A legkülönfélébb. Néha szelid, nyugodt szívdobogás, mint a „Nagyanyó meséjé”-ben, néha lázas, extatikus érverés, mint a „Suggestion diabolique”-ban (amely zongoraszerűség nézőpontjából is re-mek), néha pedig a gépek motorikus, könnyörtelen dübörgése, amelynek egy-egy súlyos, acélos kalapácsütés ad hangsúlyt...”¹⁶

Lányi Viktor: „Húsz-harminc évvel ezelőtt még kakofóniának, rüt-hangzásnak hívtak olyan zenei képleteket, amelyekkel ma romantikus an-dalgást, édességet és bűbájt tud kifejezni a zeneköltő. Már akinek vérében van mindez, akinek képzelete a hangok világában a harmonikus szépséget, vagy a kellemesen ingerlő különlegességet keresi fel legszívesebben. Ennek a zeneköltő-típusnak manapság egyik legkiválóbb képviselője Prokofieff Szergej; zenei vázlatkönyvének legvonzóbb, legtetszetősebb lapjait mutatta be szerdán a Vigadóban rendezett szerzői estjén...”¹⁷ Jemnitz Sándor: „Szergej Prokofieff, a termékeny orosz zeneszerző saját műveit adta elő szerdán este a Vigadó nagytermében. Szerzeményeinek nagy számából a régieket és legrégebbieket válogatta ki erre a célra, ami kétélű és ritkán beváló módszer. Mert a nagyközönség elsősorban nem arra kíváncsi, hogyan fejlődött valamivé a szerző, hanem arra, amivé fejlődött...”¹⁸ Prokofjev műsorának nagy része valóban a 20-as évek előtt keletkezett. Jemnitz Sán-dornak 1936-ban nem állhatott rendelkezésére olyan lexikon, vagy más kézi-könyv, amely Prokofjev addigi műveinek jegyzékét tartalmazta volna. A kö-zelmúltban kiadott lexikonok tanúsága szerint Prokofjev, emigrációjának éveiben viszonylag keveset komponált (nem véletlen, hogy I. Nesztyev 1957-ben írt Prokofjev-biográfiájában a Krízis címet adja a zeneszerző eme kor-zakának) és ekkor keletkezett műveinek nagy része nem szólódarab, hanem színpadi vagy szimfonikus alkotás. A zeneszerző Prokofjev nem tehetett mást, mint hogy régebbi darabjaiból állította össze a zongoraművész Prokofjev műsorát.

A fasiszta sajtó ismét hallatta hangját: „Nem akarunk a zenebírálóatba politikát belevegyíteni (!); de Prokofieff Szergej úgy muzsikál, mintha a szovjet lelkeségnek volna reprezentatív zenei kifejezője. Van ebben a zongo-rázásban valami üzemlelkűség, valami lélektelen, mechanikus gépiesség.

¹⁶ Budapesti Hírlap, 1936. február 27. Prokofieff hangversenye (Op.)

¹⁷ Pesti Hírlap, 1936. február 27. Prokofieff szerzői estje. lv.

¹⁸ Népszava, 1936. február 28. J. 5.

Sokszor azt hisszük: egy tökéletesen gyártott robotember ül a zongoránál...¹⁹ írja az Új Nemzedék kritikusa, aki ezúttal még nevének rövidítésével sem árulta el kilétét.

A Vigadó mindazonáltal zsúfolásig megtelt „Nagy siker volt és ráadások sora”.²⁰

Szergej Prokofjev felszabadulásunk után nem járt többé Magyarországon. Alkotásait azonban kiváló szovjet művészek, honfitársai hozták el hozzánk. Megismerkedtünk hét szimfóniájának egynémelyikével, a Rómeó és Júlia pompás balettzenéjével, az „Alexander Nyevszkij”-kantátával, számos kiváló kamarazenei alkotásával. Személyes élményt annakidején csak egy szűk hangversenylátogató réteg számára jelentett, míg napjainkban egyre többen ismerik meg nevét, szeretik meg művészetét.